

Uskrsnuo je!

predsjednik Thomas S. Monson

Prazna grobnica toga prvog uskrsnjeg jutra bila je odgovor na Jobovo pitanje: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?«

Ovo je bilo značajno zasjedanje. U ime svih koji su do sada sudjelovali riječju ili glazbom, kao predsjednik Crkve želio bih vam reći u ovom trenutku samo dvije riječi, poznate kao dvije najvažnije riječi u engleskom jeziku. Sestri Cheryl Lant i njezinim savjetnicima, zboru, glazbenicima, govornicima, te riječi su: »Hvala«.

Prije mnogo godina dok sam bio u Londonu u Engleskoj posjetio sam poznatu umjetničku galeriju Tate. Djela Gainsborougha, Rembrandta, Constablea i drugih priznatih umjetnika bila su izložena u prostoriji za prostorijom. Divio sam se ljepoti i prepoznao vještinu koja je bila potrebna za stvaranje ovih remek djela. Međutim, smještena u tihom uglu trećeg kata bila je slika koja je ne samo privukla moju pažnju već je i dirnula moje srce. Umjetnik, Frank Bramley, naslikao je skromnu kolibu nasuprot vjetrovom udaranog mora. Dvije žene, majka i žena odsutnog ribara, gledale su i očekivale njegov povratak cijele noći. Noć je bila prošla, i spoznaja se utisnula da je izgubljen na moru i da se neće vratiti. Klečeći pored svoje svekrve, glave uronjene u krilo starije žene, mlada je žena plakala u očaju. Dogorjela svijeća na izbočini prozora govorila je o uzaludnom bdijenju.

Osjetio sam bol mlade žene, njezinu tugu. Proganjajuće živopisan natpis koji je umjetnik dao svojem djelu pričao je tragičnu priču. Pisalo je: *Beznadna zora*.

O, kako je mlada žena čeznula za utjehom, ili čak stvarnošću, »Requiema« Roberta Louisa Stevensona:

*Kući je mornar, kući s mora,
A lovac je kući s brda.¹*

Među svim činjenicama smrtnosti nijedna nije tako sigurna kao njezin kraj. Smrt dolazi svima, ona je naše »univerzalno nasljeđe, može tražiti svoje žrtve u djetinjstvu ili mladosti; [može pohoditi] u naponu života; ili njezin poziv može biti odgođen dok se snjegovi starosti ne skupe na... glavi; može se dogoditi kao rezultat nesreće ili bolesti... ili... na prirodan način; ali mora doći.«² Ona neizbježno predstavlja bolan gubitak povezanosti, te posebno kod mladih strašan udarac neostvarenim snovima, neispunjenim željama i skršenim nadama.

Koje smrtno biće, suočeno s gubitkom voljene osobe, ili dok samo stoji na pragu vječnosti, nije razmišljalo o tome što leži iza zastora koji odvaja vidljivo od nevidljivoga?

Prije mnogo stoljeća čovjek Job - tako dugoročno blagoslovljen svakim materijalnim darom, našavši se, međutim, pogođen svim što se može dogoditi ljudskom biću - sjeo je sa svojim prijateljima i postavio bezvremeno, vječno pitanje: »Jer kad umre čovjek, zar uskrsnut može?«³ Job je izgovorio ono o čemu su svaki živući čovjek ili žena razmišljali.

Ovoga čudesnog uskršnjeg jutra želio bih razmotriti Jobovo pitanje: »Jer kad umre čovjek, zar uskrsnut može?« i dati odgovor koji ne dolazi samo iz dubokog razmišljanja, već i iz objavljene riječi Božje. Počinjem s osnovama.

Ako postoji nacrt u ovome svijetu u kojem živimo, mora postojati i onaj koji ga je osmislio. Tko može promatrati mnoga čudesa u svemiru, a ne vjerovati da postoji nacrt za cijeli ljudski rod? Tko može sumnjati u postojanje onoga tko ga je osmislio?

U knjizi Postanka učimo da je Veliki Stvoritelj stvorio nebo i zemlju: »Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom.«

»Neka bude svjetlost«, rekao je Veliki Stvoritelj, »i bi svjetlost«. Stvorio je nebeski svod. Odvojio je zemlju od voda i rekao: »Neka proklija zemlja zelenilom ... stablima plodonosnim koja, svako prema svojoj vrsti, na zemlji donose plod što u sebi nosi svoje sjeme.«

Dva je svjetla stvorio – sunce i mjesec. Zvijezde su došle njegovim naumom. Prizvao je živa stvorenja u vodi i ptice da lete iznad zemlje. I tako je bilo. Stvorio je stoku, zvijeri i gmizavce. Nacrt je bio gotovo potpun.

Na kraju svega, stvorio je čovjeka na svoju sliku – muško i žensko – da vlada nad svim živim stvorovima.⁴

Samo je čovjek primio razum – mozak, um i dušu. Samo je čovjek, s tim odlikama, imao sposobnost za vjeru i nadu, za nadahnuće i želje.

Tko može uvjerljivo tvrditi da čovjek, najplemenitije djelo Velikog Stvoritelja, s vlašću nad svim živim stvorovima, s mozgom i voljom, s umom i dušom, s razumom i božanskom naravi, treba završiti kada duh napusti svoj zemaljski hram?

Da bismo razumjeli značenje smrti, moramo cijeniti svrhu života. Blijedo svjetlo vjere mora popustiti pred podnevnim suncem objave, po kojoj znamo da smo živjeli prije našeg rođenja u smrtnost. U našem predsmrtničkom stanju bili smo bez sumnje među sinovima i kćerima Boga koji su klicali od radosti radi prilike dolaska u ovo teško, ali ipak potrebno smrtno postojanje.⁵ Znali smo da je naša svrha steći fizičko tijelo, prevladati iskušenja i dokazati da ćemo obdržavati zapovijedi Božje. Naš je Otac znao da ćemo zbog prirode smrtnosti biti iskušani, da ćemo griješiti i padati. Kako bismo mogli imati priliku za uspjeh, on je pribavio Spasitelja koji će trpjeti i umrijeti za nas. Ne samo da je on trebao pomiriti za naše grijehe, već je kao dio tog pomirenja trebao prevladati fizičku smrt kojoj ćemo biti podložni zbog Pada Adamova.

Tako se prije više od 2000 godina Krist, naš Spasitelj, rodio u smrtni život u štali u Betlehemu. Dugo pretkazivani Mesija je došao.

Vrlo je malo zapisano o Isusovom djetinjstvu. Volim stih iz Luke: »A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima.«⁶ A u knjizi Djela postoji kratka rečenica o Spasitelju koja ima duboko značenje: »Prošao [je] čineći dobro.«⁷

Krstio ga je Ivan u rijeci Jordan. Pozvao je dvanaesticu apostola. Blagoslivljao je bolesne. Postigao je da hromi hodaju, slijepi vide, a gluhi da čuju. Čak je oživio mrtve. Podučavao je, svjedočio i dao savršen primjer koji možemo slijediti.

A tad se smrtno poslanje Spasitelja svijeta približilo svršetku. Posljednja večera s njegovim apostolima bila je u gornjoj sobi. Pred njim su bili Getsemani i križ Kalvarije.

Nijedan običan smrtnik ne može pojmiti punu važnost onoga što je Krist učinio za nas u Getsemaniju. On je sam kasnije opisao to iskustvo: »Trpljenje prouzroči da ja, kao Bog, najveći od svih uzdrhtim od bola, i da krvarim iz svake pore i da mi trpi tijelo i duh.«⁸

Nakon agonije u Getsemaniju, sada iscrpljenog, uhvatile su ga grube, okrutne ruke i odvele ga pred Anu, Kajfu, Pilata i Heroda. Optuživali su ga i proklinjali. Opaki udarci nastavili su slabiti njegovo izmučeno tijelo. Krv je tekla niz njegovo lice kad je okrutna kruna načinjena od oštrog trnja bila silom stavljena na njegovu glavu, probadajući njegovo lice. A tad je još jednom bio odveden Pilatu, koji je popustio pred povcima bijesne gomile: »Razapni ga! Razapni ga!«⁹

Bičevali su ga bičem na čije su mnogobrojne kožne trake bili pričvršćeni oštri komadi metala i kostiju. Podižući se nakon okrutnosti bičevanja, posrćućim korakom nosio je svoj križ sve dok više nije mogao i drugi je ponio teret za njega.

Napokon, na brdu nazvanom Kalvarija, dok su bespomoćni sljedbenici gledali, njegovo je ranjeno tijelo bilo pribijeno na križ. Nemilosrdno su mu se rugali, proklinjali ga i ismijavali. A ipak je zavapio: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!«¹⁰

Bolni sati su prolazili dok je njegov život otjecao. S njegovih su sprženih usana došle riječi: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj. To reče i – izdahnu.«¹¹

Kad su ga spokojnost i utjeha milosrdne smrti oslobodili patnje smrtnosti, vratio se u nazočnost svog Oca.

U posljednjem trenutku Učitelj se mogao vratiti natrag. Ali nije to učinio. Prošao je ispod svega, da bi mogao spasiti sve. Njegovo beživotno tijelo bilo je brzo ali nježno položeno u posuđenu grobnicu.

Nijedne riječi u kršćanskim Svetim pismima ne znače mi više od onih koje je anđeo izgovorio uplakanoj Mariji Magdaleni i drugoj Mariji dok su one, prvoga dana u tjednu, prilazile grobnici da se pobrinu za tijelo svojeg Gospodina. Anđeo je rekao:

»Zašto tražite živoga među mrtvima?

On nije ovdje! Uskrsnuo je!«¹²

Naš je Spasitelj živio ponovno. Najčudesniji, najutješniji i najviše ohrabrujući od svih događaja u ljudskoj povijesti se dogodio - pobjeda nad smrću. Bol i patnja Getsemanija i Kalvarije bili su izbrisani. Spasenje ljudskog roda bilo je osigurano. Pad Adamov bio je popravljen.

Prazna grobnica toga prvog uskršnjeg jutra bila je odgovor na Jobovo pitanje: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?« Svima unutar dosega svoga glasa izjavljujem, kad čovjek umre, uskrsnut će. Mi znamo, jer imamo svjetlo obnovljene istine.

»Budući da je po čovjeku došla smrt, po Čovjeku dolazi i uskrsnuće mrtvih.

Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti.«¹³

Pročitao sam svjedočanstva onih koji su iskusili bol Kristovog raspeća i radost njegovog uskrsnuća, i vjerujem im. Pročitao sam svjedočanstva onih u Novom svijetu koje je posjetio isti uskrsnuti Gospodin, i vjerujem im.

Vjerujem svjedočanstvu onoga koji je u ovoj rasporedbi govorio s Ocem i Sinom u šumarku koji se sada naziva svetim, i koji je dao svoj život, zapečativši to svjedočanstvo svojom krvlju. Izjavio je:

»A sad, nakon mnogih svjedočanstava koja su o njemu dana, ovo svjedočanstvo, posljednje od svih, dajemo mi o njemu: Da on živi!

Jer vidjesmo ga, i to zdesna Bogu. I čusmo glas gdje svjedoči da je on Jedinorođenac Očev.«¹⁴

Tama smrti uvijek se može otjerati svjetlom obnovljene istine. »Ja sam uskrsnuće i život«, rekao je Učitelj.¹⁵ »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam.«¹⁶

Tijekom godina čuo sam i pročitao svjedočanstva toliko brojna da ih se ne može izbrojati, koja su sa mnom podijelile osobe koje su svjedočile o stvarnosti uskrsnuća i koje su primile, u trenutku najveće potrebe, mir i utjehu što ih je Spasitelj obećao.

Spomenut ću samo dio jednog takvog izvješća. Prije dva tjedna primio sam dirljivo pismo oca sedmero djece koji je pisao o svojoj obitelji, a posebno o svom sinu Jasonu koji se razbolio u jedanaestoj godini života. Tijekom sljedećih nekoliko godina Jasonova se bolest vraćala nekoliko puta. Ovaj je otac govorio o Jasonovom pozitivnom stavu i veseloj prirodi, unatoč njegovim zdravstvenim problemima. Jason je primio Aronovo svećeništvo u dobi od 12 godina i »u uvijek je spremno izvršavao svoje odgovornosti s izvrsnošću, bez obzira osjeća li se dobro ili ne.« Primio je svoju nagradu Eagle Scout u dobi od 14 godina.

Prošlog ljeta, ubrzo nakon Jasonovog 15. rođendana, bio je još jednom primljen u bolnicu. Tijekom jednog od svojih posjeta Jasonu, njegov ga je otac našao zatvorenih očiju. Ne znajući spava li Jason ili je budan, počeo je mu je tiho govoriti. »Jason«, rekao je, »znam da si prošao mnogo toga u svom kratkom životu i da je tvoje trenutno stanje teško. Iako je pred tobom ogromna bitka, ne želim da ikada izgubiš svoju vjeru u Isusa Krista.« Rekao je da se iznenadio kad je Jason odmah otvorio svoje oči i rekao »Nikada!« jasnim, odlučnim glasom. Jason je tada zatvorio oči i nije rekao ništa više.

Njegov je otac napisao: »Tom jednostavnom izjavom Jason je izrazio jedno od najsnažnijih, najčišćih svjedočanstava o Isusu Kristu koje sam ikada čuo. ... Kako se njegova izjava »Nikada!« usjekla u moju dušu toga dana, moje se srce ispunilo radošću što me Nebeski Otac blagoslovio da

budem otac tako čudesnom i plemenitom dječaku ... Bio je [to] posljednji put što sam ga čuo kako iznosi svoje svjedočanstvo o Kristu.«

Iako je njegova obitelj očekivala da će ovo biti samo još jedan rutinski boravak u bolnici, Jason je preminuo nakon manje od dva tjedna. Stariji brat i sestra služili su misiju u to vrijeme. Drugi brat, Kyle, upravo je bio primio poziv za misiju. Zapravo, poziv je došao ranije nego što se očekivalo, i 5. kolovoza, samo tjedan dana prije Jasonove smrti, obitelj se okupila u njegovoj bolničkoj sobi tako da se Kyleov poziv za misiju može otvoriti tamo i da ga cijela obitelj može pročitati.

U svom pismu meni ovaj je otac uključio fotografiju Jasona u njegovom bolničkom krevetu, dok je njegov stariji brat Kyle stajao pored kreveta, držeći svoj poziv na misiju. Ovaj je natpis bio ispod fotografije: »Zajedno pozvani služiti misiju – s obje strane zastora.«

Jasonovi brat i sestra koji su već služili misiju poslali su predivna, utješna pisma kući da se pročitaju na Jasonovom sprovodu. Njegova sestra, koja služi u misiji Argentina Buenos Aires Zapad, kao dio svog pisma je napisala: »Znam da Isus Krist živi, i zato što on živi, svi ćemo mi, uključujući našeg voljenog Jasona, također živjeti ponovno... Možemo primiti utjehu u sigurnoj spoznaji koju imamo da smo zapečaćeni zajedno kao vječna obitelj... Budemo li se trudili što bolje možemo biti poslušni i činiti bolje u ovom životu, vidjet ćemo [ga ponovno].« Nastavila je: »Stih koji već dugo volim sada ima novo značenje i važnost ... [Iz] Otkrivenja, poglavlje 21, stih 4: 'On će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.'«

Moja voljena braćo i sestre, u trenutku naše najveće tuge možemo primiti duboki mir iz riječi anđela toga prvog uskrsnjeg jutra: »On nije ovdje! Uskrsnuo je.«¹⁷

*Uskrsnuo je! Uskrsnuo je!
Proglasavajte to radosnim glasom.
Slomio je trodnevnu tamnicu;
Nek se cijela zemlja raduje.
Smrt je osvojena, čovjek je slobodan.
Krist je odnio pobjedu!*¹⁸

Kao jedan od njegovih posebnih svjedoka na zemlji danas, ove proslavljene uskrsnje nedjelje, izjavljujem da je ovo istina, u njegovo sveto ime - u ime Isusa Krista, našeg Spasitelja. Amen.

NAPOMENE

1. Robert Louis Stevenson, »Requiem« iz *An Anthology of Modern Verse*, uredio A. Methuen (1921), 208.
2. James Talmage, *Jesus the Christ*, 3. izdanje (1916), 20.
3. Job 14:14

4. Vidi Postanak 1:1-27
5. Vidi Job 38:7
6. Luka 2:52
7. Djela 10:38
8. Nauk i savezi 19:18
9. Luka 23:21
10. Luka 23:34
11. Luka 23:46
12. Luka 24:5-6
13. 1. Korinćanima 15:21-22
14. Nauk i savezi 76:22-23
15. Ivan 11:25
16. Ivan 14:27
17. Matej 28:6.
18. »He Is Risen!« *Hymns*, br. 199.